

Arrest

nr. 116 787 van 13 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Gezien de beschikking van 3 augustus 2012 met referentnummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de vraag tot horen van 27 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat S. ROELS *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient ambtshalve na te gaan of het beroep op ontvankelijke wijze werd ingesteld.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden bestuurshandeling de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In voorliggend geval betreft het dus rechten die aan de persoon zijn verbonden, doch de vierde en vijfde verzoekende partijen beschikken gezien hun leeftijd, namelijk vijftien jaar en twaalf jaar, niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep in te stellen bij de Raad. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te zijn door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet wordt gepreciseerd dat de eerste en tweede verzoekende partijen optreden als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, dient te worden vastgesteld dat het beroep van de vierde en vijfde verzoekende partijen onontvankelijk is.

2.2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient vastgesteld dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift, alsmede in een schrijven naderhand aangaande bijkomende stukken, zelf uitdrukkelijk aangeven huidige vordering in te stellen tegen het “bevel om het grondgebied te verlaten - model bijlage 13 (stuk 1)”, bevel dat zij even uitdrukkelijk als “de bestreden beslissing” aanduiden. Hoewel in de bijlage van het verzoekschrift tevens een beslissing wordt gevoegd waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt van deze beslissing geen melding gemaakt in de aanhef van het verzoekschrift en bestempelen de verzoekende partijen deze beslissing slechts als “stuk 2”. Er dient op geduid dat het aan de verzoekende partijen toekomt op duidelijke wijze het voorwerp van hun vordering kenbaar te maken. Er dient vastgesteld dat huidige vordering slechts is ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 juli 2012, ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 13.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd. Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partijen geen nut opleveren.

Het betoog met betrekking tot de artikelen 3 en 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partijen volgend betoog opwerpen daar zij van oordeel zijn dat dit als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

aanvaard dient te worden, dat hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard en huidige vordering niet is gericht tegen voornoemde beslissing, wordt geduid op het volgende:

De verzoekende partijen voeren bij het schetsen van de medische achtergrond van mijnheer aan dat deze slachtoffer is geweest van elektrocutie met brandwonden als gevolg en te kampen heeft met verschillende psychologische stoornissen. Zij geven aan middels het bijgevoegde standaard medische getuigschrift in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel de ernst van diens medische toestand uit te klaren. De verzoekende partijen menen hierbij een begin van bewijs te hebben aangebracht met betrekking tot hun persoonlijke situatie. Vooreerst wordt opgemerkt dat niet blijkt als zouden de verzoekende partijen dergelijke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (om medische redenen) hebben ingediend. Daarnaast gaan de verzoekende partijen eraan voorbij dat niet aannemelijk maken dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de door hen vermelde medische toestand van mijnheer, een schending van voornoemd artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. De verzoekende partijen brengen geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat er in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Ten slotte kan er bijkomend nog op gewezen worden dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling (en diens eventuele familieleden) immers om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partijen voeren in het licht van artikel 8 van het EVRM aan dat zij het zeer moeilijk zouden hebben om een gezinsleven op te bouwen in het land van herkomst. Zij hebben met hun land van herkomst geen hechte banden meer, hebben schoolgaande kinderen die enkel Nederlands spreken en menen dat verhuizen naar hun land van herkomst teneinde een verzoek in te dienen niet redelijk is. Zij voeren aan een uitgebreide sociale binding en een langdurige vaste band met België en de Belgische maatschappij te hebben.

De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat enig bestaand verblijfsrecht aan de verzoekende partijen ontnomen werd. In deze stand van het geding is er dan ook geen inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partijen. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de Staat om het recht op privé- en gezinsleven te handhaven. In dit verband moet ook worden benadrukt dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden heeft aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Er dient opgemerkt dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290). Voorts dient erop gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in die zaak geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwezen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Waar de verzoekende partijen aangeven dat hun gezin bestaat uit schoolgaande kinderen, tonen zij niet aan dat hun kinderen niet de nodige scholing kunnen verkrijgen in hun land van herkomst. De bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van het gehele gezin, zodat niet kan worden voorgehouden dat met de concrete situatie van de verzoekende partijen geen rekening is gehouden. Zij kunnen samen het grondgebied verlaten. Hierbij wordt opgemerkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 27 juni 2012 onontvankelijk werd verklaard.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat er op dienstige wijze hinderpalen aangevoerd worden of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partijen laten

na aan te tonen waarom zij elders geen gezinsleven zou kunnen leiden of verderzetten. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Voor het overige hebben de middelen geen betrekking op de bestreden beslissing.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 27 augustus 2013 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 5 november 2013, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 12 augustus 2013 opgenomen grond, betogen de verzoekende partijen dat zij sinds 1995 op het Belgische grondgebied verblijven, dat de vierde en vijfde verzoekende partijen in België zijn geboren en enkel Nederlands spreken en dat zij geen band meer hebben met het land van herkomst. De verzoekende partijen verwijzen in dit verband naar de bij het verzoekschrift gevoegde documenten en leggen vervolgens een aantal bijkomende stukken neer. De derde verzoekende partij benadrukt dat zijzelf, haar broer en haar zussen in België zijn opgegroeid en dat zij het land van herkomst niet kennen. De derde verzoekende partij wijst er ten slotte op dat de vierde en vijfde verzoekende partijen in België schoollopen en dat het gezin in België een leven wil opbouwen.

2.2.2 In de mate waarin de verzoekende partijen op 27 augustus 2013 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhalen en verder geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 12 augustus 2013, laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van de in het verzoekschrift aangevoerde middelen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking *d.d.* 12 augustus 2013 opgenomen grond.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 875 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET